

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ
JEAN-PAUL SARTRE

JOHN
DOS
PASSOS

Manhattan
Transfer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ	
1. Αποβάθρα	19
2. Μητρόπολη	31
3. Δολάρια	80
4. Σιδηροτροχιές	118
5. Ατμοκίνητος οδοστρωτήρας	162
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ	
1. Μια μεγάλη κυρία σε άσπρο άλογο	183
2. Ο μακροπόδης Τζακ από τον Ισθμό	202
3. Μιας ημέρας θαύμα	233
4. Πυροσβεστική αντλία	274
5. Πήγαμε στον ζώων το πανηγύρι	293
6. Πέντε τυπικοί λόγοι	319
7. Τρενάκια του λούνα παρκ	335
8. Ακόμα ένας ποταμός ως τον Ιορδάνη	343
ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ	
1. Ευφραينوμένη πόλις η κατοικούσα αμερίμνωσ	363
2. Νικελόντιον	388
3. Περιστρεφόμενες πόρτες	406
4. Ουρανοξύστης	464
5. Η κατά της Νινευί προφητεία	490

1

Αποβάθρα

Τρεις γλάροι διαγράφουν κύκλους πάνω από σπασμένα κασόνια, πορτοκαλόφλουδες, σάπια λάχανα που επιπλέουν ανάμεσα στους ξύλινους πασσάλους που έχουν φύγει από τη θέση τους, πράσινα κύματα αφρίζουν κάτω από τη στρογγυλή πλώρη καθώς το πορθμείο, σπρωγμένο από την παλίρροια, τρίζει, ρουφάει γύρω του τα τρικυμισμένα νερά, γλιστράει, μπαίνει αργά στην υδάτινη λωρίδα ανάμεσα στις αποβάθρες. Χειροκίνητα βίντσια περιστρέφονται, αλυσίδες αντηχούν. Μπουκαπόρτες σηκώνονται, πόδια προβάλλουν από το άνοιγμα, άντρες και γυναίκες ξεχύνονται στριμωχτά μέσα από την ξύλινη σήραγγα του μεσόστεγου που μυρίζει κοπριά, στραπατσαρισμένοι και ζουληγμένοι σαν μήλα που πέφτουν από χωνί σε πρέσα.

Ηνοσοκόμα, κρατώντας το καλάθι στο ύψος του βραχίονα σαν να ήταν πάπια, άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε σ' ένα μεγάλο, αποπνικτικά ζεστό δωμάτιο με τοίχους βαμμένους με πρασινωπό υδρόχρωμα. Στην ατμόσφαιρα, που μύριζε ελαφρά οινόπνευμα και ιωδοφόρμιο, πλανιόταν ένα αδύναμο και κάπως παράφωνο σκουξίμο, που έβγαινε από άλλα καλάθια ακουμπισμένα πλάι στον τοίχο. Καθώς ακουμπούσε το καλάθι καταγής, η νοσοκόμα το κοίταξε σουφρώνοντας τα χείλη. Το νεογέννητο σπαρταρούσε ανεπαίσθητα μες στο βαμβάκι σαν ένα κουβάρι σκουλήκια.

* * *

Στο πορθμείο ένας ηλικιωμένος έπαιζε βιολί. Είχε πιθηκίσιο μούτρο σουφρωμένο στη μια άκρη και κρατούσε το ρυθμό με τη μύτη ενός παπουτσιού από σκασμένο λουστρίνι. Ο Μπαντ Κόρπενινγκ τον παρατηρούσε καθισμένος στην κουπαστή, με την πλάτη στραμμένη στο ποτάμι. Το αεράκι ανέμιζε τα μαλλιά του ελαφρά γύρω από την εφαρμοστή άκρη του κασκέτου του και στέγνωνε τον ιδρώτα στους κροτάφους του. Τα πόδια του είχαν γεμίσει φουσκάλες, ήταν βαρύς σαν μολύβι από την κούραση, αλλά, όταν το πορθμείο βγήκε από τις αποβάθρες σκαμπανεβάζοντας στα κυματάκια του ποταμού που έσπαζαν απαλά σχηματίζοντας φεστόνια στις άκρες, ένιωσε κάτι ζεστό και τσουχτερό να κυλάει ξαφνικά στις φλέβες του.

«Δεν μου λες, φίλε, πόση ώρα θες για να φτάσεις στην πόλη από εδώ όπου δένει το πορθμείο;» ρώτησε έναν νεαρό άντρα με ψαθάκι και γραβάτα με μπλε και άσπρες ρίγες που στεκόταν δίπλα του.

Το βλέμμα του νεαρού άντρα ανέβηκε από τα ξεχειλωμένα από το δρόμο παπούτσια του Μπαντ στον κόκκινο καρπό που πρόβαλλε από τα ξεφτισμένα μανίκια του παλτού του, προσπέρασε τον κοκαλιάρικο λαιμό γαλοπούλας και γλίστρησε με αναίδεια στα προσηλωμένα μάτια κάτω από το κασκέτο με το στραπατσαρισμένο γείσο.

«Εξαρτάται πού θες να πας».

«Πώς πάνε στο Μπρόντγουεϊ; Θέλω να βρεθώ ακριβώς στο κέντρο των πραγμάτων».

«Θα προχωρήσεις ένα τετράγωνο ανατολικά και μετά θα στρίψεις στην Μπρόντγουεϊ και, αν προχωρήσεις αρκετά, θα βρεις το κέντρο των πραγμάτων».

«Ευχαριστώ, κύριε. Αυτό θα κάνω».

Ο βιολιστής διέσχισε το πλήθος με απλωμένο το καπέλο, ο αέρας ανακάτευε τις τούφες των άσπρων μαλλιών στο άθλιο

φαλακρό κεφάλι του. Ο Μπαντ είδε το πρόσωπο να σκύβει προς το μέρος του, τα καταρρακωμένα μάτια σαν δυο μαύρα κεφάλια καρφίτσας να κοιτάζουν τα δικά του.

«Τίποτα» είπε απότομα και στράφηκε προς την απεραντοσύνη του ποταμού, που γυάλιζε σαν λάμα μαχαιριού. Οι ξύλινοι πάσσαλοι της αποβάθρας ήρθαν πιο κοντά, χτύπησαν με κρότο καθώς το πορθμείο σκαμπανέβαζε πάνω τους· αλυσίδες κροτάλισαν και ο Μπαντ διέσχισε με το πλήθος το μεσόστεγο. Πέρασε ανάμεσα από δυο άμαξες με κάρβουνο, διέσχισε έναν αχανή δρόμο γεμάτο σκόνη και κατευθύνθηκε προς τα κίτρινα τραμ. Τα γόνατά του έτρεμαν. Έχωσε τα χέρια βαθιά μέσα στις τσέπες του.

ΦΑΓΗΤΟ, έγραφε μια καντίνα στη μέση του τετραγώνου. Είχε πιαστεί ολόκληρος· γλίστρησε σε ένα περιστρεφόμενο σκαμπό και μελέτησε κάμποση ώρα τον τιμοκατάλογο.

«Τηγανητά αυγά κι έναν καφέ».

«Ψημένα και από τις δυο μεριές;» ρώτησε ο κοκκινομάλλης πίσω από τον πάγκο σκουπίζοντας στην ποδιά του τα παχιά φακιδιασμένα μπράτσα του. Ο Μπαντ Κόρπενινγκ ανακάθισε ξαφνιασμένος.

«Πώς;»

«Τα αυγά, λέω. Τα θες ψημένα και από τις δυο μεριές ή μάτια;»

«Α, ναι, κι από τις δυο μεριές». Ο Μπαντ έγειρε ξανά στον πάγκο στηρίζοντας το κεφάλι στα δυο του χέρια.

«Φαίνεσαι ψόφιος, φίλε» είπε ο τύπος καθώς έσπαζε τα αυγά μες στο τοιτσιριστό λίπος του τηγανιού.

«Κατέβηκα από τα βόρεια της πολιτείας. Έκανα δεκαπέντε μίλια με τα πόδια σήμερα το πρωί».

Ο άντρας σφύριξε ανάμεσα από τα δόντια του.

«Ηρθες στη μεγάλη πόλη να ψάξεις για δουλειά, ε;»

Ο Μπαντ κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Ο άντρας άδειασε τα αυγά που τοιτσιρίζαν τοιγαρισμένα γύρω γύρω σ' ένα πιάτο

και το έσπρωξε προς τον Μπαντ, προσθέτοντας λίγο ψωμί και βούτυρο στην άκρη.

«Θα σου δώσω μια συμβουλή, φίλε, και δεν θα σ' τη χρεώσω τίποτα. Πήγαινε πρώτα ξυρίσου, κουρέψου και βούρτσισε το κοστούμι σου να καθαρίσει από τ' άγανα και μετά αρχίνα να ψάχνεις. Έτσι θα 'χεις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρεις κάτι. Καταπώς φαίνεται, αυτό μόνο μετράει σε τούτη την πόλη».

«Είμαι σκυλί στη δουλειά. Είμαι καλός εργατής» είπε άγρια ο Μπαντ με μπουκωμένο στόμα.

«Εγώ λέω απλώς τη γνώμη μου» είπε ο κοκκινομάλλης και ξαναγύρισε στην κουζίνα του.

Ο Εντ Θάτσερ ανέβαινε τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της φαρδιάς εισόδου του νοσοκομείου κι έτρεμε. Η μυρωδιά των φαρμάκων τον έπιανε στο λαιμό. Μια γυναίκα με αυστηρό πρόσωπο τον κοίταζε από ένα γραφείο. Προσπάθησε να κρατήσει τη φωνή του σταθερή:

«Μπορείτε να μου πείτε πώς είναι η κυρία Θάτσερ;»

«Ναι, μπορείτε να ανέβετε».

«Σας παρακαλώ, δεσποινίς, είναι όλα καλά;»

«Η αδελφή του ορόφου γνωρίζει τα πάντα για την περίπτωση.

Σκάλα αριστερά, τρίτος όροφος, μαιευτική κλινική».

Ο Εντ Θάτσερ κρατούσε ένα μπουκέτο λουλούδια τυλιγμένα σε πράσινο γλασέ χαρτί. Η φαρδιά σκάλα πήγαινε πέρα δώθε καθώς ανέβαινε παραπατώντας, οι μύτες των παπουτσιών του χτύπαγαν στις μπρούντζινες ράβδους που συγκρατούσαν την ψάθα στη θέση της. Μια πόρτα έκλεισε σκεπάζοντας μια στριγκλιά. Ο Εντ σταμάτησε μια νοσοκόμα.

«Θέλω να δω την κυρία Θάτσερ, παρακαλώ».

«Προχωρήστε ευθεία μπροστά, αν ξέρετε πού είναι».

«Μα της άλλαξαν θάλαμο».

«Ρωτήστε στο γραφείο στο βάθος του διαδρόμου».

Δάγκωσε τα παγωμένα χείλη του. Στο βάθος του διαδρόμου μια γυναίκα με κόκκινα μάγουλα τον κοίταξε χαμογελώντας:

«Όλα πάνε καλά. Είστε ο ευτυχής πατέρας μιας ζωηρής κορούλας».

«Είναι το πρώτο μας, βλέπετε, και η Σούζι είναι τόσο εύθραυστη» ψέλλισε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια.

«Α, βέβαια, καταλαβαίνω, είναι φυσικό να ανησυχείτε... Μπορείτε να μπειτε και να της μιλήσετε όταν ξυπνήσει. Το μωρό γεννήθηκε πριν από δύο ώρες. Προσέξτε να μην την κουράσετε».

Ο Εντ Θάτσερ ήταν ένας μικρόσωμος άντρας με δύο τούφες ξανθό μουστάκι και ξεπλυμένα γκριζα μάτια. Άρπαξε το χέρι της νοσοκόμας και το κούνησε δείχνοντας όλα τα άνισα κίτρινα δόντια του μ' ένα χαμόγελο.

«Είναι το πρώτο μας, βλέπετε».

«Συγχαρητήρια» είπε η νοσοκόμα.

Κρεβάτια στη σειρά κάτω από ένα φως κίτρινο της χολής, μια αηδιαστική μυρωδιά από στρωσίδια που αναδεύονταν αδιάκοπα, πρόσωπα λιπαρά, αδύνατα, κέρινα, λευκά· να το δικό της. Τα κίτρινα μαλλιά της Σούζι τυλιγμένα χαλαρά κότσο γύρω από το λευκό προσωπάκι της, που έδειχνε τλαιπωρημένο και παραμορφωμένο. Ο Εντ ξετύλιξε τα λουλούδια και τ' ακούμπησε στο κομοδίνο. Το να κοιτάς από το παράθυρο ήταν σαν να κοιτάζεις μέσα σε νερό. Τα δέντρα στην πλατεία ήταν πλεγμένα σε γαλαζίους ιστούς. Κάτω στη λεωφόρο άναβαν τα φώτα ρίχνοντας πράσινες ανταύγειες πάνω στα κόκκινα τούβλα των σπιτιών· καπνοδόχοι και ντεπόζιτα νερού διαγράφονταν έντονα με φόντο έναν ουρανό κόκκινο σαν σάρκα. Τα γαλάζια βλέφαρα άνοιξαν, φάνηκαν τα μάτια της.

«Εσύ είσαι, Εντ; Αχ, τριαντάφυλλα Τζακ. Τι σπατάλη!»
«Δεν μπορούσα να το αποφύγω, αγάπη μου. Ήξερα πως σου άρεσαν».

Μια νοσοκόμα κοντοστεκόταν στα πόδια του κρεβατιού.

«Δεν θα μας αφήσετε να δούμε το μωρό, δεσποινίς;»

Η νοσοκόμα έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι. Είχε στενόμακρο πιγούνι, γκρίζο πρόσωπο και σφιγμένα χείλη.

«Τη μισώ» ψιθύρισε η Σούζι. «Αυτή η γυναίκα μου δίνει στα νεύρα. Δεν είναι παρά μια κακότροπη γεροντοκόρη».

«Δεν πειράζει, αγάπη μου, είναι ζήτημα μιας δυο ημερών».

Η Σούζι έκλεισε τα μάτια.

«Επιμένεις να την ονομάσουμε Έλεν;»

Η νοσοκόμα έφερε το καλάθι και το ακούμπησε πάνω στο κρεβάτι, πλάι στη Σούζι.

«Ω, τι όμορφη που είναι!» είπε ο Εντ. «Κοίτα, αναπνέει... Και την άλειψαν με λάδι». Βοήθησε τη γυναίκα του να ανασηκωθεί στηριγμένη στον αγκώνα της· ο κίτρινος κότσος λύθηκε, τα μαλλιά της χύθηκαν στο χέρι και στο μπράτσο του. «Πώς καταφέρνετε να τα ξεχωρίζετε, αδελφή;»

«Μερικές φορές δεν τα καταφέρνουμε» είπε η νοσοκόμα και στο στόμα της απλώθηκε ένα χαμόγελο.

Η Σούζι κοίταζε παραπονιάρικα το μικροσκοπικό κόκκινο προσωπάκι.

«Είστε βέβαιη πως είναι το δικό μου;»

«Φυσικά».

«Μα δεν έχει ταμπελίτσα».

«Θα του βάλω μία τώρα αμέσως».

«Μα το δικό μου ήταν μελαχρινό». Η Σούζι έγειρε στο μαξιλάρι με κομμένη την ανάσα.

«Έχει ωραία κατσαρά μαλλάκια στο ίδιο ακριβώς χρώμα με τα δικά σας».

Η Σουζι τέντωσε τα μπράτσα της πάνω από το κεφάλι της κι έβαλε τις φωνές:

«Δεν είναι δικό μου. Δεν είναι δικό μου. Πάρτε το αποδώ... Αυτή η γυναίκα μου έκλεψε το μωρό μου».

«Για όνομα του Θεού, αγάπη μου! Για όνομα του Θεού, αγάπη μου!» Ο Θάτσερ έκανε να τη σκεπάσει καλά με την κουβέρτα.

«Κρίμα» είπε ήρεμα η νοσοκόμα παίρνοντας το καλάθι. «Θα χρειαστεί να της δώσω ένα ηρεμιστικό».

Η Σουζι είχε κοκαλώσει ανακαθισμένη στο κρεβάτι.

«Πάρτε το αποδώ» φώναζε. Την είχε πιάσει υστερία κι έβγαζε συνεχώς αδύναμα βογκητά.

«Θεέ μου!» φώναξε ο Εντ Θάτσερ σφίγγοντας τα χέρια του.

«Καλύτερα να φύγετε, κύριε Θάτσερ... Άμα φύγετε, θα ηρεμήσει... Θα βάλω τα τριαντάφυλλα στο νερό».

Στον τελευταίο όροφο συναντήθηκε με έναν στρουμπουλό άντρα με μάγουλα, που κατέβαινε αργά τρίβοντας τα χέρια του. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

«Όλα καλά, κύριε;» ρώτησε ο χοντρούλης.

«Ω, ναι, νομίζω» απάντησε αδύναμα ο Θάτσερ.

Ο χοντρούλης στράφηκε προς το μέρος του. Η βαριά φωνή του ξεχείλιζε από χαρά.

«Συγχαρείτε με, συγχαρείτε με! Η γκυναίκα μου γκέννησε αγκόρι».

Ο Θάτσερ έσφιξε το παχουλό χεράκι.

«Το δικό μου είναι κορίτσι» ομολόγησε ντροπαλά.

«Πέντε κρόνια τώρα, κάτε κρόνο κορίτσι και τώρα, γκια σκεφτείτε, αγκόρι!»

«Ναι» είπε ο Εντ Θάτσερ καθώς έβγαιναν στο πεζοδρόμιο «είναι μεγάλη στιγμή».

«Τα μου επιτρέψετε, κύριε, να σας προσφέρω ένα ποτό γκια να γκιορτάσουμε το γκεγκκονός;»

«Πολύ ευχαρίστως».

Οι μεσόπορτες με το καφασωτό ανοιγόκλειναν στο μπαρ στη γωνία της Τρίτης Λεωφόρου. Σκούπισαν απαλά τα πόδια τους και μπήκαν στην πίσω αίθουσα.

«Αχ» είπε ο Γερμανός ενώ κάθονταν σ' ένα τραπέζι από σκούρο ξύλο γεμάτο χαρακιές «η οικογενειακή ζωή είναι όλο έγκνοιες». «Έχετε δίκιο, κύριε· εμένα είναι το πρώτο μου».

«Τα πάρετε μια μπίρα;»

«Βεβαίως, ό,τι να 'ναι».

«Ντύο μπουκάλια Καλμπάχερ εισαγωγής, γκια να πιούμε εις υγκείαν των ντικών μας». Οι μπίρες άνοιξαν με θόρυβο και ο αφρός σε χρώμα σέπιας ανέβηκε στα ποτήρια. «Εις υγκείαν» είπε ο Γερμανός και σήκωσε το ποτήρι του. Σκούπισε τον αφρό από το μουστάκι του και χτύπησε το τραπέζι με τη ροδαλή γροθιά του. «Τα ήταν αντιακρισία, κύριε...;»

«Ονομάζομαι Θάτσερ».

«Τα ήταν αντιακρισία, κύριε Τάτσερ, αν σας ρωτούσα τι επαγγέλλεστε;»

«Λογιστής. Ελπίζω σύντομα να γίνω ορκωτός λογιστής».

«Εγώ είμαι τυπογράφος και ονομάζομαι Τσούκερ: Μάρκος Αντώνιος Τσούκερ».

«Χαίρω πολύ, κύριε Τσούκερ».

Έσφιξαν τα χέρια πάνω από το τραπέζι, ανάμεσα από μπουκάλια.

«Ο ορκωτός λογιστής βγκάζει πολλά λεφτά» είπε ο κύριος Τσούκερ.

«Θα μου χρειαστούν πολλά λεφτά, για το κοριτσάκι μου».

«Τα παιντιά τρώνε λεφτά» συνέχισε ο κύριος Τσούκερ με βαριά φωνή.

«Θα μου επιτρέψετε να σας κεράσω ένα μπουκάλι;» είπε ο Θάτσερ υπολογίζοντας πόσα λεφτά είχε στην τσέπη του. Της καημενούλας της Σούζι δεν θα της άρεσε καθόλου που πίνω σ'

ένα τέτοιο μπαρ. Αλλά μια φορά δεν πειράζει, εξάλλου μαθαίνω, μαθαίνω τι θα πει να είσαι πατέρας.

«Όσο περισσότερα τόσο μεγαλύτερη πλάκα γκίνετα!» είπε ο κύριος Τσούκερ. «Αλλά τα παιντιά τρώνε λεφτά!... Ντεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να τρώνε λεφτά και να λιώνουν ρούχα. Έτσι και ορτοποντήσει η ντουλειά μου... Αλλά σήμερα κάτι με τις υποθήκες και την ντυσκολία να ντανεισετείς, κάτι με τους μιστούς που ανεβαίνουν κι αυτούς τους ανισόρροπους σοσιαλιστές συντικαλιστές και τους αναρχικούς...»

«Λοιπόν, στην υγεία σας, κύριε Τσούκερ».

Ο κύριος Τσούκερ σκούπισε τον αφρό από το μουστάκι του με τον αντίχειρα και το δείκτη κάθε χεριού.

«Ντεν φέρνει κανείς κάτε ημέρα ένα αγκόρι στον κόσμο, κύριε Τάτσερ».

«Η ένα κοριτσάκι, κύριε Τσούκερ».

Ο μπάρμαν έφερε τα καινούργια μπουκάλια και σκούπισε την μπίρα που είχε χυθεί στο τραπέζι, ύστερα κοντοστάθηκε ν' ακούσει, με την πατσαβούρα κρεμασμένη στο κόκκινο χέρι του.

«Και έχω την ελπίντα, βατιά στην καρντιά μου, πως, όταν το αγκόρι μου τα πίνει εις υγκείαν του ντικού του γκιου, τα πίνει με σαμπάνια. Αχ, αυτά έχει η ζωή σε τούτη τη μεγάλη πόλη».

«Εγώ θα ήθελα η κόρη μου να γίνει μια ήσυχη κοπέλα του σπιτιού κι όχι σαν τις σημερινές νέες, όλο στολίδια, φραμπαλάδες και στενούς κορσέδες. Κι εγώ θα έχω πάρει τη σύνταξή μου και θα μένω σε κάποιο μικρό μέρος στον Χάντσον, τα βράδια θα ασχολούμαι με τον κήπο... Ξέρω ανθρώπους στο κέντρο που παίρνουν σύνταξη τρία χιλιάρικα το χρόνο. Γίνεται αυτό, με την αποταμίευση».

«Με την αποταμίευση δεν κάνεις τίποτα» είπε ο μπάρμαν. «Δέκα χρόνια έκανα αποταμίευση, η τράπεζα φαλίρισε και δεν μου άφησε παρά το βιβλιάριο για τους κόπους μου. Μάθε μια καλή πληροφορία και ρισκάρισε, αυτό μόνο αποδίδει».

«Μα αυτό είναι σκέτος τζόγος» τον έκοψε ο Θάτσερ.

«Μάλιστα, κύριε, είναι τζόγος» είπε ο μπάρμαν καθώς γύριζε στο μπαρ στριφογυρίζοντας στα χέρια του τα άδεια μπουκάλια.

«Τζόγος. Ντεν έχει και πολύ άντικο» είπε ο κύριος Τσούκερ ρίχνοντας ένα απλανές και σκεφτικό βλέμμα στην μπίρα του. «Ο άνθρωπος που έχει φιλοντοξίες πρέπει να ρισκάρει. Η φιλοντοξία, αυτή μ' έφερε εντώ από τη Φρανκφούρτη σε ηλικία ντώντεκα ετών, και τώρα που έχω ένα γκιο γκια να ντουλεύω γκι' αυτόν... Αχ, τα τον ονομάσω Βίλχελμ, όπως ο μεγάλος Κάιζερ».

«Το κοριτσάκι μου θα ονομαστεί Έλεν, όπως η μητέρα μου». Τα μάτια του Εντ Θάτσερ γέμισαν δάκρυα.

Ο κύριος Τσούκερ σηκώθηκε.

«Δοιπόν, αντίο σας, κύριε Τάτσερ. Χάρηκα γκια τη γκνωριμία. Πρέπει να γκυρίσω στις κορούλες μου».

Ο Θάτσερ έσφιξε ξανά το παχουλό χέρι κι απόμεινε να κοιτάζει τον κύριο Τσούκερ, που διάβαινε βαδίζοντας σαν πάπια την παλινδρομική πόρτα ενώ τρυφερές και θερμές σκέψεις για πατρότητες, μητρότητες, τούρτες γενεθλίων και Χριστουγέννων περνούσαν από το μυαλό του. Ύστερα από λίγο ανακλαδίστηκε. Πάντως, της καημενούλας της Σούζι δεν θα της άρεσε που βρίσκομαι εδώ... Τα πάντα γι' αυτήν και την ωραία μικρούλα μου.

«Ε, κύριος, δεν θα μας πληρώσετε;» άκουσε να του αγριοφωνάζει ο μπάρμαν όταν έφτασε στην πόρτα.

«Δεν πλήρωσε ο άλλος;»

«Σιγά μην πλήρωσε!»

«Μα... εκείνος με κ-κ-κάλεσε...»

Ο μπάρμαν γέλασε καθώς σκέπαζε τα λεφτά με την κόκκινη χερούκλα του:

«Θαρρώ πως αυτός ο φαντασμένος πιστεύει στην αποταμίευση».

* * *

Ένας μικρόσωμος στραβοκάνης με γενειάδα και μελόν καπέλο ανηφόριζε την Άλεν Στριτ, τη σήραγγα με τις ρίγες από ήλιο, όπου κρέμονταν γαλάζια, σομόν και μουσταρδί καπιτονέ παπλώματα και ήταν σκορπισμένα εδώ κι εκεί επίπλα από δεύτερο χέρι στο χρώμα του μελόψωμου. Βάδιζε με τα παγωμένα χέρια του σταυρωμένα πάνω από το σκίσιμο της ρεντιγκότας του, ανοίγοντας δρόμο μέσα από κασόνια συσκευασίας και παιδιά που έτρεχαν. Δάγκωνε αδιάκοπα τα χείλη του, σταύρωνε και ξεσταύρωνε τα χέρια του. Βάδιζε χωρίς ν' ακούει τις φωνές των παιδιών ή το εκκωφαντικό βουητό των τρένων του εναέριου πάνω από το κεφάλι του, χωρίς να αντιλαμβάνεται τη βαριά, ταγκή, γλυκερή μυρωδιά των πυκνοκατοικημένων διαμερισμάτων.

Στη γωνία της Κάναλ Στριτ σταμάτησε σ' ένα ντράγκστορ βαμμένο κίτρινο και στύλωσε αφηρημένα το βλέμμα σε μια πράσινη διαφήμιση που έδειχνε ένα πρόσωπο. Ήταν ένα πρόσωπο κομψό, καλοξυρισμένο, με μεγάλο μέτωπο, τοξωτά φρύδια και πυκνό καλοψαλιδισμένο μουστάκι, πρόσωπο ανθρώπου που είχε χρήματα στην τράπεζα, και πόζαρε με άνεση πάνω από ένα σκληρό ψηλό κολάρο με τις μύτες προς τα κάτω και μεγάλη σκούρα γραβάτα. Αποκάτω, με καλλιγραφικά γράμματα, υπήρχε η υπογραφή: «Κινγκ Κ. Ζιλέτ*». Πάνω από το κεφάλι πλανιόταν το σύνθημα: ТЕРМА ТО ТРОΧИСΜΑ, ТЕРМА ТО ΑΚΟΝΙΣΜΑ. Ο μικρόσωμος γενειοφόρος έσπρωξε το καπέλο προς τα πίσω στο ιδρωμένο του μέτωπο και κοίταξε κάμποση ώρα τα μάτια του Κινγκ Κ. Ζιλέτ, όπου ήταν έκδηλη η περηφάνια για το τι μπορεί να δώσει κανείς με αντίτιμο ένα δολάριο. Ύστερα έσφιξε τις γροθιές του, τέντωσε το στήθος του και μπήκε στο ντράγκστορ.

* King C. Gillette: αμερικανός βιομήχανος (1855-1932), εφευρέτης της ξυριστικής μηχανής.

Η γυναίκα του και οι κόρες του έλειπαν από το σπίτι. Ζέστανε μια κανάτα νερό στο γκάζι. Ύστερα, με το ψαλίδι που βρήκε στην κορνίζα του τζακιού, έκοψε τις μακριές καστανές τούφες της γενειάδας του. Μετά άρχισε να ξυρίζεται πολύ προσεκτικά με το καινούργιο γυαλιστερό νικέλινο ξυραφάκι. Όρθιος, τρέμοντας, άγγιξε με τα δάχτυλά του τα λεία λευκά μάγουλά του μπροστά στον λερωμένο καθρέφτη. Είχε αρχίσει να ψαλιδίζει το μουστάκι του όταν άκουσε μια φωνή πίσω του. Στράφηκε προς το μέρος τους με πρόσωπο λείο σαν το πρόσωπο του Κινγκ Κ. Ζιλέτ, πρόσωπο όπου διαγραφόταν ένα χαμόγελο γεμάτο περηφάνια για το τι αγοράζει κανείς με αντίτιμο ένα δολάριο. Τα μάτια των δύο μικρών κοριτσιών τον κοίταζαν γουρλωμένα.

«Μαμά... είναι ο μπαμπάς» φώναξε η μεγαλύτερη.

Η γυναίκα του σωριάστηκε σαν σακί με άπλυτα στην κουνιστή πολυθρόνα και σκέπασε το κεφάλι με την ποδιά της.

«Οι, όι! Όι, όι!» γόγγυζε ενώ κουνιόταν μπρος πίσω.

«Τι τρέχει; Δεν σ' αρέσει;» Πηγαινοερχόταν με το ξυραφάκι να γυαλίζει στο χέρι του πασπατεύοντας κάθε τόσο το λείο πιγούνι του.

2

Μητρόπολη

Υπήρχαν η Βαβυλώνα και η Νινευί, που ήταν πλινθόκτιστες. Η Αθήνα ήταν όλο χρυσές και μαρμάρινες κολόνες. Η Ρώμη στηριζόταν σε φαρδιές αψίδες από γυμνή πέτρα. Στην Κωνσταντινούπολη οι μιναρέδες αστραποβολούν σαν τεράστιες λαμπάδες γύρω από τον Κεράτιο... Ατσάλι, γυαλί, υαλότουβλα και μπετόν θα είναι τα υλικά των ουρανοξυστών. Στοιβαγμένα στο στενό νησάκι τα κτίρια με τα χιλιάδες παράθυρα θα υψώνονται αστραφτερά, η μια πυραμίδα πάνω στην άλλη, σαν κορυφές από λευκά σύννεφα πάνω από καταιγίδα.

Οταν έκλεισε πίσω του την πόρτα του δωματίου, ο Εντ Θάτσερ ένιωσε ολομόναχος, δεν μπορούσε να σταθεί από τη νευρική κατάσταση. Αχ, και να ήταν εκεί η Σούζι, να της έλεγε για τα πολλά λεφτά που θα έβγαζε, για τα δέκα δολάρια που θα κατέθετε κάθε εβδομάδα στο ταμειευτήριο για τη μικρή Έλεν· δέκα δολάρια τη βδομάδα μάς έκανε πεντακόσια είκοσι δολάρια το χρόνο... δηλαδή, σε δέκα χρόνια, χωρίς να λογαριάσουμε τους τόκους, πάνω από πέντε χιλιάδες δολάρια. Πρέπει να υπολογίσω τον ανατοκισμό για πεντακόσια είκοσι δολάρια με τέσσερα τοις εκατό. Πηγαινοερχόταν γεμάτος υπερένταση στο στενόχωρο δωμάτιο. Η λάμπα του γκαζιού γουργούριζε ευχάριστα σαν γάτα. Τα μάτια του έπεσαν σ' έναν τίτλο μιας εφημερίδας που ήταν

αφημένη καταγής, πλάι στον κάδο με τα κάρβουνα, όπου την είχε πετάξει για να τρέξει να φωνάξει ταξί να μεταφέρει τη Σούζι στο νοσοκομείο.

Ο ΜΟΡΤΟΝ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΙΖΟΝΑ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πήρε βαθιά ανάσα, δίπλωσε την εφημερίδα και την ακούμπησε στο τραπέζι. Δεύτερη μητρόπολη του κόσμου... Κι ο μπαμπάς ήθελε να μείνω στο κωλομαγαζάκι του στο Οντέορα. Και μπορεί να 'μενα, αν δεν ήταν η Σούζι... Κύριε, εφόσον μου κάνετε απόψε τη μεγάλη τιμή να με δεχτείτε ως συνεταίρο στην εταιρεία σας, θέλω να σας γνωρίσω το κοριτσάκι μου, τη γυναίκα μου. Σ' αυτήν οφείλω τα πάντα.

Στην υπόκλιση που έκανε μπροστά στο τζάκι, έριξε με την άκρη του παλτού του ένα μπιμπελό από πορσελάνη που ήταν πάνω στην κονσόλα πλάι στη βιβλιοθήκη. Πλατάγισε ελαφρά τη γλώσσα του κι έσκυψε να το μαζέψει. Το κεφάλι της μικρής Ολλανδέζας από γαλάζια πορσελάνη είχε ξεκολλήσει από το κορμί της.

«Και η καημένη η Σούζι, που έχει πώς και πώς τα μπιμπελό της! Καλύτερα να ξαπλώσω».

Άνοιξε το παράθυρο και έσκυψε έξω. Ένα τρένο του εναέριου σιδηροδρόμου περνούσε μουγκρίζοντας στο βάθος του δρόμου. Μια πνοή από καπνό κάρβουνου τον έτσουξε στα ρουθούνια. Δεύτερη μητρόπολη του κόσμου. Τα τούβλινα σπίτια, τα μουντά φώτα από τους φανοστάτες, οι φωνές ενός τσουέρμου από παιδιά που πειράζονταν και τσακώνονταν στα σκαλιά ενός σπιτιού απέναντι, το κανονικό και σταθερό βήμα των αστυνομικών τού έδιναν την εντύπωση κίνησης στρατιωτών σε φάλαγγα, τροχήλατου

πλοίου που ανέβαινε τον Χάντσον κάτω από το Παλισέιντς, εκλογικής παρέλασης που ακολουθώντας μακριούς δρόμους κατευθυνόταν προς κάτι μεγάλο, ολόλευκο, γεμάτο κολόνες και μεγαλοπρεπές. Μητρόπολη.

Κόσμος άρχισε να τρέχει ξαφνικά στο δρόμο.

«Φωτιά!» φώναξε κάποιος με κομμένη την ανάσα.

«Πού;»

Τα παιδιά εξαφανίστηκαν από τα σκαλιά του απέναντι σπιτιού. Ο Θάτσερ ξαναγύρισε στο δωμάτιο. Έκανε αποπνικτική ζέστη. Είχε μια ακατανίκητη επιθυμία να βγει έξω. Καλά θα έκανα να πλαγιάσω. Κάτω στο δρόμο άκουσε ήχο από οπλές και τη σειρήνα ενός οχήματος της Πυροσβεστικής να σφυρίζει ξέφρενα. Ίσα ίσα να ρίξω μια ματιά. Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα με το καπέλο στο χέρι.

«Κατά πού είναι;»

«Στο πρώτο τετράγωνο προς τα κάτω».

«Σε μια πολυκατοικία».

Ήταν μια εξαώροφη πολυκατοικία με στενά παράθυρα. Οι πυροσβέστες τοποθετούσαν τις σκάλες. Μαύρος καπνός, με μικρές σπίθες να στραφταλίζουν εδώ κι εκεί, ξεχυνόταν από τα κάτω παράθυρα. Τρεις αστυνομικοί κράδαιναν τα κλομπ τους καθώς έσπρωχναν το πλήθος προς τα πίσω, στα σκαλιά και στα κάγκελα των απέναντι σπιτιών. Στον κενό χώρο στη μέση του δρόμου γυάλιζαν τα αστραφτερά μπρούντζινα του οχήματος της πυροσβεστικής αντλίας και τα κόκκινα οχήματα με τις μάνικες. Ο κόσμος παρακολουθούσε σιωπηλός, με τα μάτια συλωμένα στα πάνω παράθυρα, όπου σκιές κινούνταν και φώτα τρεμόπαιζαν κάθε τόσο. Μια λεπτή στήλη φωτιάς άρχισε να ξεχύνεται πάνω από το σπίτι σαν ρωμαϊκός πυρσός.

«Ο φωταγωγός» ψιθύρισε ένας άντρας στο αυτί του Θάτσερ. Μια ριπή ανέμου γέμισε το δρόμο με καπνό και μια μυρωδιά

από καμένο ύφασμα. Ο Θάτσερ αισθάνθηκε ξαφνικά τάση για εμετό. Όταν διαλύθηκε ο καπνός, είδε ανθρώπους πιασμένους τον έναν από τον άλλο να κρέμονται από τα χέρια στην άκρη της μαρκίζας ενός παραθύρου. Στην αντίθετη πλευρά πυροσβέστες βοηθούσαν μια γυναίκα να κατέβει μια σκάλα. Οι φλόγες στο κέντρο του σπιτιού φούντωναν. Κάτι μαύρο είχε πέσει από ένα παράθυρο και ούρλιαζε ξαπλωμένο στο πεζοδρόμιο. Οι αστυνομικοί έσπρωχναν το πλήθος στις δύο άκρες του τετραγώνου. Έφταναν και άλλα πυροσβεστικά οχήματα.

«Υπήρχαν πέντε συστήματα συναγερμού» είπε ένας άντρας. «Τι λέτε γι' αυτό; Στους δύο επάνω ορόφους ήταν όλα παγιδευμένα. Είναι δουλειά εμπρηστή. Κάποιος πυρομανής το έκανε».

Ένας νεαρός άντρας ήταν κουβαριασμένος στο κράσπεδο πλάι στο φανοστάτη. Ο Θάτσερ βρέθηκε όρθιος από πάνω του καθώς το πλήθος τον έσπρωχνε από πίσω.

«Είναι Ιταλός».

«Η γυναίκα του είναι μέσα στο κτίριο».

«Οι αστυνομικοί δεν τον αφήνουν να πλησιάσει. Η γυναίκα του είναι έγκυος. Δεν μιλάει αγγλικά για να ρωτήσει τους αστυνομικούς».

Ο άντρας φορούσε μπλε τιράντες δεμένες πίσω μ' ένα σπάγγο. Η ράχη του ανασηκωνόταν και κάθε τόσο άφηνε μια σειρά από ακατάληπτα βογκητά.

Ο Θάτσερ άνοιξε δρόμο μέσα από το πλήθος. Στη γωνία ένας άντρας εξέταζε το κουτί του συναγερμού. Καθώς πέρασε ξυστά δίπλα του, ο Θάτσερ ένιωσε μια οσμή πετρελαίου, που ερχόταν από τα ρούχα του. Ο άντρας τον κοίταξε στο πρόσωπο χαμογελώντας. Τα μάγουλά του κρεμούσαν από το πάχος και τα μάτια του γυάλιζαν γουρλωμένα. Τα πόδια και τα χέρια του Θάτσερ πάγωσαν ξαφνικά. Ο εμπρηστής! Οι εφημερίδες λένε ότι περιφέρονται κάπου κοντά για να βλέπουν. Γύρισε γρήγορα στο σπί-

τι, ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και κλείδωσε πίσω του την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν ήσυχο και άδειο. Είχε ξεχάσει πως δεν ήταν εκεί η Σουζι για να τον περιμένει. Άρχισε να ξεντύνεται. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τη μυρωδιά του πετρελαίου από τα ρούχα του άντρα.

Ο κύριος Πέρι χτύπαγε τα φύλλα της κολλιτσίδας με το μπαστούνι του. Ο κτηματομεσίτης επιχειρηματολογούσε μονότονα.

«Θέλω να σας πω, κύριε Πέρι, ότι είναι μια ευκαιρία που δεν πρέπει να πάει χαμένη. Γνωρίζετε το παλαιό ρητό, κύριε... Η ευκαιρία χτυπάει μόνο μία φορά την πόρτα ενός νέου. Μπορώ να σας εγγυηθώ ότι η αξία αυτών των οικοπέδων θα έχει διπλασιαστεί μέσα σε έξι μήνες. Τώρα που ανήκουμε στη Νέα Υόρκη, τη δεύτερη πόλη του κόσμου, μην λησμονείτε, κύριε... Γιατί θα έρθει η ώρα, και πιστεύω ακράδαντα ότι θα τη δούμε και εσείς και εγώ, που με τις αλληπάλληλες γέφυρες που θα διασχίζουν τον Ιστ Ρίβερ, Λονγκ Άιλαντ και Μανχάταν θα γίνουν ένα, και τότε ο δήμος του Κουίνς θα είναι καρδιά και κέντρο της μεγάλης μητρόπολης, όπως είναι σήμερα η Άστορ Πλέις».

«Ξέρω, ξέρω, αλλά ψάχνω για κάτι απολύτως ασφαλές. Εκτός αυτού, θέλω να χτίσω. Η γυναίκα μου δεν είναι και πολύ καλά τα τελευταία χρόνια...»

«Μα υπάρχει κάτι πιο ασφαλές απ' αυτό που σας προτείνω; Αντιλαμβάνεστε, κύριε Πέρι, ότι με μεγάλη προσωπική ζημία σάς δίνω τη δυνατότητα να μπειτε στο ισόγειο ενός από τα μεγαλύτερα ακίνητα της σύγχρονης εποχής; Σας προσφέρω όχι μόνο ασφάλεια, αλλά και άνεση, ευκολία, πολυτέλεια. Είτε το θέλουμε είτε όχι, κύριε Πέρι, παρασυρόμαστε από ένα μεγάλο κύμα επέκτασης και προόδου. Τα επόμενα χρόνια θα συμβεί κάτι το μεγαλειώδες. Όλες αυτές οι μηχανικές ανακαλύψεις – τηλέφωνο, ηλεκτρισμός,

χαλύβδινες γέφυρες, αυτοκίνητα χωρίς άλογα– όλα μας οδηγούν σίγουρα κάπου. Στο χέρι μας είναι να μην μείνουμε απέξω, να βρεθούμε στην πρώτη γραμμή της προόδου... Θεέ μου! Δεν θ' αρχίσω να σας λέω τι σημαίνουν όλα αυτά...» Σκαλίζοντας τα ξερόχορτα και τα φύλλα της κολλιτσίδας, ο κύριος Πέρι μετακίνησε κάτι με το μπαστούνι του. Έσκυψε και σήκωσε ένα τριγωνικό κρανίο με δύο κέρατα με σπειροειδείς αυλακώσεις. «Αι στο καλό!» είπε. «Τούτο δω πρέπει να ήταν ένα ωραιότατο κριάρι».

Μισοναρκωμένος από τη μυρωδιά της σαπουνάδας, της λοσιόν και των τσουρουφλισμένων μαλλιών που πλανιόταν στη βαριά ατμόσφαιρα του μπαρμπέρικου, ο Μπαντ καθόταν με γερμένο το κεφάλι. Τα μεγάλα κόκκινα χέρια του κρέμονταν ανάμεσα στα γόνατά του. Στα τύμπανα των αυτιών του αντηχούσε ακόμη, διάστικτος από τον ήχο του ψαλιδιού, ο θόρυβος των βημάτων του αδηφάγου δρόμου από το Νιάκ.

«Ο επόμενος!»

«Πώς; Μάλιστα, θέλω ξύρισμα και κούρεμα».

Τα κοντόχοντρα χέρια του κουρέα κινούνταν ανάμεσα στα μαλλιά του, το ψαλίδι βούιζε γύρω από τ' αυτιά του σαν σφήκα. Τα μάτια του έκλειναν· τα ξανάνοιγε απότομα για να μην αποκοιμηθεί. Πίσω από τη ριγωτή πετσέτα που ήταν γεμάτη χρυσοκόκκινα μαλλιά έβλεπε ν' ανεβοκατεβαίνει το στρογγυλό κεφάλι του μικρού μαύρου που του γυάλιζε τα παπούτσια.

«Μάλιστα, κύριε» μουρμούριζε μια βαθιά φωνή στη διπλανή καρέκλα «ήρθε η ώρα το Δημοκρατικό Κόμμα να προτείνει έναν ισχυρό...»

«Θέλετε να σας πάρω και το σβέρκο με την ψιλή;» Το λιπαρό, στρογγυλό σαν φεγγάρι πρόσωπο του κουρέα κόλλησε στο δικό του. Ο Θάτσερ έγνεψε καταφατικά.

«Σαμπουάν;»

«Όχι».

Όταν ο κουρέας έγειρε προς τα πίσω την καρέκλα για να τον ξυρίσει, του ερχόταν να τεντώσει το λαιμό του σαν χελώνα γυρισμένη ανάποδα. Η σαπουνάδα που ήταν απλωμένη στο πρόσωπό του του έφερνε νύστα, του γαργαλούσε τη μύτη, του πλημμύριζε τ' αυτιά. Βυθισμένος σε πουπουλένια στρώματα αφρού, αφρού γαλάζιου, μαύρου, που τον ανοίγει στα δυο η μακρινή λάμψη του ξυραφιού, η λάμψη της αξίνας ανοίγει δρόμο ανάμεσα σε σύννεφα μαυρογάλαζου αφρού. Ο γέρος, ξαπλωμένος ανάσκελα στο πατατοχώrafo, η γενειάδα του στραμμένη προς τα πάνω, πάλλευκη σαν αφρός, γεμάτη αίματα. Γεμάτες αίματα και οι κάλτσες του από τις φουσκάλες στις φτέρνες του. Τα χέρια του σφίγγονταν το ένα με το άλλο, παγωμένα, γεμάτα κάλους, χέρια πεθαμένου κάτω από το σάβανο. Αφήστε με να σηκωθώ... Άνοιξε τα μάτια. Χέρια μαλακά τού χτυπούσαν ελαφρά το σαγόφι. Κοίταξε ψηλά το ταβάνι, όπου τέσσερις μύγες σχημάτιζαν οχτάρια γύρω από ένα κόκκινο κουδούνι από γκοφρέ χαρτί. Η γλώσσα του ήταν στεγνή σαν πετσί στο στόμα του. Ο κουρέας έφερε και πάλι την καρέκλα στην κανονική θέση της. Ο Μπαντ κοίταξε γύρω του ανοιγοκλείνοντας τα μάτια.

«Πενήντα πέντε σεντς για το γυάλισμα».

ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

«Σας πειράζει να μείνω ένα λεπτό να διαβάσω την εφημερίδα;» ακούει τη φωνή του ν' αντηχεί μακρόσυρτη στ' αυτιά του, που βουίζουν.

«Να μείνετε».

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΚΕΡ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ...

Τα μαύρα γράμματα χορεύουν μπροστά στα μάτια του. Οι Ρώσοι... Ο ΟΧΛΟΣ ΛΙΘΟΒΟΛΕΙ... Τρέντον Ν. Τζ. (Ειδικός απεσταλμένος της *Herald*)

Ο Νείθαν Σίμπετς, δεκατεσσάρων ετών, αφού αρνιόταν σταθερά την ενοχή του επί δύο εβδομάδες, έσπασε σήμερα και ομολόγησε στην αστυνομία ότι αυτός ευθύνεται για το θάνατο της ηλικιωμένης και ανάπηρης μητέρας του Χάνα Σίμπετς, έπειτα από καβγά στο σπίτι τους στο Τζέικομπ Κρικ, έξι μίλια βορείως της πόλης. Απόψε προφυλακίστηκε εν αναμονή της απόφασης του δικαστηρίου.

ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΤΕ ΤΟ ΠΟΡΤ ΑΡΘΟΥΡ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΙ
ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ...

Η κα. Ριξ χάνει την τέφρα του συζύγου της.

Στις 24 Μαΐου, γύρω στις οκτώμισι, γύρισα σπίτι αφού είχα κοιμηθεί όλη νύχτα στον οδοστρωτήρα, είπε, και ανέβηκα να κοιμηθώ λίγο ακόμα. Μόλις είχα αποκοιμηθεί όταν η μητέρα μου ανέβηκε και μου είπε να σηκωθώ, κι αν δεν σηκωνόμουν, θα με πέταγε από τη σκάλα. Η μητέρα μου με άρπαξε για να με πετάξει από τη σκάλα. Την πέταξα πρώτος εγώ κι έπεσε στη βάση. Κατέβηκα και διαπίστωσα ότι το κεφάλι της είχε στρίψει μονόπαντα. Μετά είδα πως ήταν νεκρή και τότε της ίσωσα το κεφάλι και τη σκέπασα με την κουβέρτα του κρεβατιού μου.

Ο Μπαντ διπλώνει προσεκτικά την εφημερίδα, την αφήνει στην καρέκλα και βγαίνει από το κουρείο. Έξω η ατμόσφαιρα μυρίζει πλήθη, είναι γεμάτη θόρυβο και ήλιο. Σαν να ψάχνεις ψύλλο στ' άχουρα...

Το *Manhattan Transfer* είναι το χρονικό της πόλης της Νέας Υόρκης στις αρχές του εικοστού αιώνα. Ένα παθιασμένο μυθιστόρημα στο οποίο ο συγγραφέας ανατέμνει ισότιμα τις ζωές των πλούσιων χρηματιστών και των μεταναστών που αγωνίζονται για τον επιούσιο και παρακολουθεί από κοντά τους αγώνες τους να ενταχθούν στη «νέα» μοντέρνα κοινωνία πριν αυτή τους καταπιεί.

Χρησιμοποιώντας τεχνικές που δανείζεται από τον κινηματογράφο και ενσωματώνοντας τεχνουργήματα της λαϊκής κουλτούρας της δεκαετίας του '20, ο Dos Passos συνθέτει μια λαμπρή εικόνα της Νέας Υόρκης, η οποία αποτελεί συγχρόνως κοινωνιολογική καταγραφή της εποχής αλλά και ένα καινοτόμο κείμενο μυθοπλασίας.

Σχεδόν εκατό χρόνια από την πρώτη έκδοση του βιβλίου, το *Manhattan Transfer* εξακολουθεί να αποτελεί ένα αριστούργημα της σύγχρονης λογοτεχνίας και έναν διαρκή φόρο τιμής στις δύο όψεις του αμερικάνικου ονείρου.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΞΕΧΟΥΣΑΣ
ΣΗΜΑΣΙΑΣ. ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ Ο
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΑΠΝΕΥΣΤΙ.
SINCLAIR LEWIS, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.
D. H. LAWRENCE, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN:978-618-03-2468-6

9 786180 324686

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82468

metaixmio.gr